tiæ militatura; & quod minus habet in Nobis natura possibile, rogemus Dominum, ut gratiæ suæ jubeat nobis adjutorium ministrare: & si fugientes gehennæ pœnas, ad vitam perpetuam volumus pervenire, dum adhuc vacat, & in hoc corpore sumus, & hæc omnia per hanc lucis viam vacat implere currendum, & agendum est modo, quod in perpetuum nobis expediat.

Hinc opportunum erit, Scholam bonorum operũ instituere, quę tamen dura non præscribat.

(a) Constituenda est ergo a nobis Dominici Schola servitii, in qua institutione nihil asperum, nihilque grave nos constituturos speramus, sed & si quod paululum restrictius dictante æquitatis ratione propter emendationem vitiorum, vel conservationem charitatis processerit, non illico pavore perterritus, refugias viam salutis, quæ non est nisi angusto initio incipienda. Processu vero conversationis, & fidei, dilatato corde, inenarrabili dilectionis dulcedine, curritur via mandatorum Dei: ut ab ipsius nunquam magisterio discedentes in ejus doctrina usque ad mortem in Monasterio perseverantes, passionibus Christi per patientiam participemus, ut & Regni ejus mereamur esse consortes.

PROLOGUS

Declarationum Patrum Congregationis Cassinensis.

Abbatis jussiones sint moderatæ, cujusmodi erunt sequentes Declarationes.

(a) Finis, & perfectio legis charitas; charitas autem benigna est: ideoque discretissimus æque, ac sanctissimus Legislator noster monet, ita ab Abbate disponenda omnia, ac moderanda ut debiles non refugiant, sed alacri obedientia, salutem operentur animarum. Hac nos doctrina instructi, & Apostolica auctoritate muniti, quædam in Regula benignius declarabimus, aliqua modernis Ecclesiæ legibus, & ritibus componemus, cuncta demum sic temperabimus, ut nihil nimis arduum, & onerosum injungendo, iter Euangelicæ perfectionis, & observantiæ Regularis in unitate spiritus, & in vinculo pacis dilatato corde curramus.

Incipit Regula S. Patris Benedicti

De Generibus Monachorum.

CAPUT I.

Quatuor sunt genera Monachorũ, Cœnobitarũ nempe, Anachoretarum, Sarabaitarum, & Gyrovagorũ.

Monachorum quatuor esse genera manifestum est, primum Cœnobitarum, hoc est Monasteriale, militans sub Regula, vel Abbate. Deinde secundum genus est Anachoretarum, id est Eremitarum, horum, qui non conversionis fervore novitio, sed Monasterii probatione diuturna, didicerunt contra Diabolum multorum solatio jam docti pugnare, & bene instructi fraterna ex acie ad singularem pugnam Eremi, securi jam sine consolatione alterius sola manu, vel brachio, contra vitia carnis, vel cogitationum, Deo auxiliante, sufficiunt pugnare. Tertium vero Monachorum deterrimum genus est Sarabaitarum, qui nulla Regula approbati, experientia magistra, sicut aurum fornacis, sed in Plumbi natura molliti, adhuc operibus servantes sæculo fidem, mentiri Deo per tonsuram noscuntur, qui bini, aut terni, aut certe singuli, sine Pastore non Dominicis, sed suis inclusi ovilibus, pro lege eis est desiderium voluptas, cum quidquid putaverint, vel elegerint, hoc dicunt sanctum, & quod noluerint, putant non licere. Quartum vero genus est Monachorum, quod nominatur Gyrovagum, qui tota vita sua per diversas Provincias ternis, aut quaternis diebus per diversorum cellas hospitantur, semper vagi, & propriis voluptatibus, & regulæ illecebris servientes, & per omnia deteriores Sarabaitis, de quorum omnium miserrima conversatione melius est silere, quam loqui. His ergo omissis ad Cœnobitarum fortissimum genus disponendum, adjuvante Domino, veniamus.

Qualis debeat esse Abbas.

CAPUT II.

Abbas præcepta Christi ratum proponat, idq; verbis, & factis.

Abbas, qui præesse dignus est Monasterio, semper meminisse debet, quod dicitur, & nomen majoris factis implere. Christi enim agere vices in Monasterio creditur quando ipsius vocatur prænomine, dicente Apostolo: Accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus, Abba Pater: ideoque Abbas nihil extra præceptum Domini (quod absit) debet aut vel constituere, vel jubere; sed jussio ejus, vel doctrina, fermentum divinæ justitiæ in Discipulorum mentibus conspergatur. Memor sit semper Abbas, quia doctrinæ suæ, vel discipulorum obedientiæ, utrarumque rerum in tremendo Judicio Dei facienda erit discussio. (a) Sciatque Abbas culpæ Pastoris incumbere, quidquid in ovibus Pater familias utilitatis minus potuerit invenire. Tantum iterum liber erit, si inquieto, vel inobedienti gregi Pastoris fuerit omnis diligentia attributa, & morbidis earum actibus universa fuerit cura exhibita. Pastor earum in judicio Domini absolutus dicat cum Propheta Domino: Justitiam tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam, & salutare tuum dixi: ipsi autem contemnentes spreverunt me. Et tunc demum inobedientibus curæ suæ ovibus pœna sit eis prævalens ipsa mors. Ergo cum aliquis suscipit nomen Abbatis, duplici debet doctrina suis præesse discipulis, id est omnia bona, & sancta, factis amplius, quam verbis ostendere, ut capacibus Discipulis mandata Domini verbis proponat, duris vero corde, & simplicioribus, factis suis divina præcepta demonstret: (b) omnia vero quæ discipulis docuerit esse contraria in suis factis indicet non agenda: ne aliis prædicans, ipse reprobus inveniatur: ne quando illi dicat Deus peccanti: Quare tu enarras justitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum? Tu vero odisti disciplinam, & projecti sermones meos post te: Et qui in fratris tui oculo festucam videbas, in tuo proprio trabem non vidisti! non ab eo persona in Monasterio discernatur, non unus plus ametur, quam alius, nisi quem in bonis actibus, aut obedientia invenerit meliorem. Non convertenti ex servitio præponatur ingenuus, nisi alia rationabilis causa existat. Quod si ita justitia dictante, Abbati visum fuerit, & de cujuslibet ordine id faciat, sin alias propria teneant loca: quia sive Servus, sive liber, omnes in Christo unum sumus: & sub uno Domino æqualem servitutis militiam bajulamus: quia non est apud Deum personarum acceptio. Solummodo in hac parte apud ipsum discernimur, si meliores aliis in operibus bonis, & humiles inveniamur. Ergo æqualis sit omnibus ab eo charitas: una præbeatur omnibus secundum merita disciplina.

In do-

Arguere, obsecrare, & increpare debet

In doctrina namque sua Abbas Apostolicam debet illam semper formam servare, in qua dicit; Argue, obsecra, increpa, idest miscens temporibus tempora, terroribus blandimenta: dirum Magistri, pium Patris ostendat affectum, idest indisciplinatos, & inquietos debet durius arguere: obedientes autem, & mites, & patientes, ut melius proficiant, obsecrare; negligentes autem, & contemnentes ut increpet, & corripiat, admonemus (c) neque dissimulet peccata delinquentium: Sed mox ut cœperint oriri, radicitus ea, ut prævalet, amputet: memor periculi Heli Sacerdotis de Sylo. Et honestiores quidem, atque intelligibiles animos prima, vel secunda admonitione, verbis corripiat: Improbos autem, & duros, ac superbos, vel inobedientes verberum, vel corporis castigatione in ipso initio peccati coerceat, sciens scriptum: Stultus verbis non corrigitur. Et iterum: Percute filium tuum virga, & liberabis animam ejus a morte:

Sollicitus magis sit de salute animarũ, quam de rebus terrenis.

Meminisse debet semper Abbas, quod est: meminisse quod dicitur, & scire, quia cui plus committitur, plus ab eo exigitur: sciatq; quam difficilem, & arduam rem suscepit, regere animas, & multorum servire moribus. (d) Et alium quidem blandimentis, alium vero increpationibus, alium suasionibus, & secundum uniuscujusque qualitatem, vel intelligentiam, ita se omnibus conformet, & aptet, ut non solum detrimenta gregis sibi commissi non patiatur; verum etiam in augmentatione boni gregis gaudeat. Ante omnia ne dissimulans, aut parvipendens salutem animarum sibi commissarum, plus gerat solicitudinem de rebus transitoriis, & terrenis, atque caducis, sed semper cogitet, quia animas suas suscepit regendas, de quibus, & rationem redditurus est. Et ne causetur forte de minori substantia, meminerit scriptum: Primum quærite Regnum Dei, & justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis: Et iterum: Nihil deest timentibus eum, sciatque quia qui suscipit animas regendas, præparet se ad rationem reddendam. Et quantum sub cura sua Fratrum se habere scierit numerum, agnoscat pro certo, quia in die Judicii ipsarum omnium animarum est redditurus Domino rationem, sine dubio additam & suæ animæ. Et ita timens semper futuram discussionem Pastoris de creditis ovibus, cum de alienis ratiociniis cavet, redditur de suis solicitus. Et cum de admonitionibus suis emendationem aliis subministrat, ipse efficitur a vitiis emendatus.

DECLARATIO.

Ibi, sciatque Abbas culpa Pastoris.

Curet, ne Fratres spiritualia exercitia negligant.

1. (a) Considerent maxima cum attentione Prælati doctrinam hujus capitis, curentque omni vigilantia, ut Fratres ad regularem observantiam, ad Sacras item lectiones, meditationes, ac orationes sedulo incumbant, SSma Sacramenta, celebrationesque Missarum devote frequentent; ac præsertim invigilent, ne Officiales, tam Monachi, quam Commissi, qui extra Monasteria ob curam rerum temporalium degunt, propter hujusmodi administrationes spiritualia exercitia prætermittant.

Ibi, omnia vero.

Functionibus omnibus interfit.

2. (b) Prælati, ut Subditos reddant in obsequendo promptiores, ipsi forma Gregis fiant, & Duces agendorum. Ergo regularibus observantiis Chori, Refectorii, cæterisque semper interfint. Blandissime quippe jubetur exemplo.

Ibi, neque dissimulet.

Ne Indulgentia foveat peccata sub gravibus pœnis.

3. (c) Zelum disciplinæ exigens Dominus a Prælatis: Noli (inquit) quærere fieri Judex, nisi valeas virtute irrumpere iniquitates, nimirum docens, non levis culpæ reum se constituere, qui cum pro suo munere, sibique tradita potestate peccata compescere, & emendare debeat, dissimulando & connivendo, fovet & auget. Hoc ergo Divinum pariter, & regulare documentum satagant Patres studiosius adimplere; ne propter correctionis omissionem vitia, & peccata succrescant, quinimo contra criminosos procedant, etiam ex officio. Quod si in gravioribus causis neglexerint, severe in ipsos a Diffinitoribus, vel a regimine pro modo culpæ animadvertatur.

Ibi, & alium quidem blandimentis.

Maximã prudentiam adhibeat.

4. (d) Hinc noverint Abbates quanta indigeant prudentia in regendis Subditis, & qua discretione, ac flexibilitate se debeant uniuscujusque naturæ aptare, ut animas lucri faciant. Nullum enim animal lenius, atque morosius tractandum est, quam homo præsertim ingenuus.

De adhibendis ad Consilium Fratribus.

CAP. III.

Abbas in præcipuis agendis audito Fratrũ omnium consilio definiat.

(a) Quoties aliqua præcipua agenda sunt in Monasterio (b) convocet (c) Abbas omnem Congregationem, & dicat ipse unde agitur. Et audiens consilium Fratrum, tractet apud se, & quod utilius judicaverit, faciet. Ideo autem omnes ad consilium vocari diximus: quia sæpe Juniori Dominus revelet, quod melius est. Sic autem dent Fratres consilium cum omni humilitatis subjectione, ut non præsumant procaciter defendere, quod eis visum fuerit, sed magis in Abbatis pendeat arbitrio: ut quod salubrius esse judicaverit, ei cuncti obediant: Sed sicut Discipulis convenit obedire Magistro, ita, & ipsum provide, & juste condecet cuncta disponere. In omnibus igitur omnes Magistram sequantur Regulam: neque ab ea temere declinetur a quoquam. Nullus in Monasterio sequatur cordis proprii voluntatem, neque præsumat quisquam cum Abbate suo proterve intus, aut foris Monasterium contendere, quod si præsumpserit regulari disciplinæ subjaceat, ipse tamen Abbas cum timore Dei, & observatione Regulæ omnia faciet: Sciens se procul dubio de omnibus Judiciis suis æquissimo Judici Deo rationem redditurum. Si qua vero minora agenda sunt in Monasterii utilitatibus, (d) Seniorum tantum utatur consilio, sicut scriptum est: Omnia fac cum consilio, post factum non pœnitebis.

Nec cum eo quisquã contendat sub disciplinæ pœna.

In minoribus vero rebus seniores tantũ convocet.

DECLARATIO

Ibi, aliqua præcipua.

Recenseantur ęc præcipuæ.

1 (a) Inter præcipua, in quibus maximè totius Congregationis, sive Conventus cujuscumque Monasterii consilia, & vota requiri debent, sunt, receptio Novitiorum ad professionem, Collatio Beneficiorum (ubi consuevit Conventus intervenire hujusmodi collationibus) Syndicatus, locationes ad longum tempus, acceptatio

lias a Fratribus qui Pſalterii, vel lectionum aliquid indigent, meditationi inſerviatur (*a*) a Paſcha autem uſque ad ſupradictas Kalendas Novembris ſic temperetur hora vigiliarum agenda, ut parviſſimo intervallo, quo Fratres ad neceſſaria naturæ exeant, cuſtodito. Mox Matutini, qui incipiente lucę agendi ſunt, ſubſequantur.

DECLARATIO.

Ibi, octava hora ſurgendum eſt.

Aliter diſponuntur ob varias temporũ, & locorum rationes.

1. (*a*) Quia diſcretio inter potiſſimas virtutes maximę commendatur, propterea arbitramur ſatis provideri variis naturarum complexionibus, ſi a fine comeſtionis ſecundæ menſæ, uſque ad horam matutinam octo horæ pro ſommo concedantur: At quoniam omnes fere Eccleſiæ Monaſteriorum noſtrorum, & partim quæ in Civitatibus ſitæ ſunt a fidelibus Populis frequentantur, quibus ſatisfacere quoquomodo teneremur in divinorum officiorum, & Miſſarum celebratione, atque ob id ſæpe non poſſit dormitionis ſignum pulſari hora prima noctis; nec proinde commode ſurgere Monachi hora octava juxta Regulam valeant, ut minus, quam poſſumus ab ea recedamus, declarando ordinamus, ut a fine Menſæ ſecundæ, ſive cœna, ſive Refectiuncula ſit, adminus prædictarum octo horarum ſpatium concedatur, uſque ad Matutinam ſynaxim; ita ut cum cœnatur, tranſacto unius horæ ſpatio pulſetur pro cubitu, reſiduumque dictarum horarum ſpatium ſit pro dormitione.

Hieme inter finem Cœnæ, & Matutinum octo ſint horæ pro dormitione.

2. Cum vero jejunatur, ut a refectiuncula ſurgentes habeant itidem prædictarum horarum octo ſpatium uſque ad matutinam ſynaxim, ſive immediate, ſive aliquo interpoſito temporis ſpatio pro dormitione pulſetur. ſic enim docemur octava hora ſurgere, juxta Regulam.

Reliquas horas ordinent Prælati, qui puniant Fratres dormitionis ſigno non parentes.

3. Reliquarum vero horarum diſpoſitio in arbitrio Prælatorum ſit, habita tamen ratione locorum, perſonarum, & temporum, ſintque ſoliciti Prælati, Priores, & Decani, ut (dato dormitionis ſigno) omnes infra dimidiæ horæ ſpatium ad Cellas ſe recipiant, ac dormitum eant, alioquin legitimo ceſſante impedimento ſemel, & iterum corripiantur, deinde etiam pœna addita, ſeveriori correctioni ſubdantur, qui contrafecerint.

Ibi, a Paſcha autem.

Alio tempore d. octo horæ conſtituntur ex dormitione nocturna, & diurna; & hæc definito tempore incipienda.

4. (*b*) Præterquam, ſi prædictus dies feſtus occurreret menſe Aprilis, quo tempore diſpenſando, declaramus meridianæ tempus dormitionis incipere a die feſto S. P. Benedicti, & tunc ſic temperetur hora dormitionis in nocte, ut computata diurna octo ſemper horæ pro ſomno deputentur.

5. Notandum eſt tamen, quod a principio Quadrageſimæ uſque ad Kalendas Novembris pulſandum eſt pro dormitione media hora noctis (ſi commode fieri poteſt) quod diſcretioni committimus Prælatorum ob varia accidentia, quæ ſuboriri poſſunt.

6. In vigilia autem S. Crucis de menſe Septembris excluſive ceſſamus a dormitione meridiana.

Aliquando nõ tenentur omnes recitare Officium B. M. V.

7. Diſpenſamus præterea, quod a feſto Purificationis Beatiſſimæ Virginis Mariæ uſque ad Kalendas Octobris nocturni, & Laudes Beatæ Virginis conventualiter non dicantur in choro, ſed a Magiſtro Novitiorum; & Novitiis, vel ab Hebdomadariis perſolvantur in choro.

Quot Pſalmi dicendi ſunt in Nocturnis horis,

CAPUT IX.

De Matutino hiemis tẽpore, & quanam ejus partes canendæ, & quãdo ſedendum.

Hiemis tempore, præmiſſo in primis verſu: *Deus in adjutorium meum intende, Domine ad adjuvandum me feſtina*. In ſecundo ter dicendum eſt, *Domine labia mea aperies, & os meum annuntiabit laudem tuam*, cui ſubjungendus eſt tertius Pſalmus, & *Gloria*, Poſt hunc, Pſalmus 49. cum antiphona, aut certe decantandus. Inde ſequatur Ambroſianum. Deinde ſex Pſalmi cum Antiphonis. Quibus dictis, dicto verſu, benedicat Abbas: Et ſedentibus omnibus in ſcamnis, legantur viciſſim a Fratribus in Codice, ſuper Analogium tres Lectiones, inter quas tria reſponſoria canantur. Duo Reſponſoria ſine *Gloria* dicantur. Poſt tertiam vero Lectionem, qui cantat, dicat *Gloria*; quam dum incipit Cantor dicere, mox omnes de ſedibus ſurgant ob honorem, & reverentiam Sanctiſſimæ Trinitatis. Codices autem legantur in vigiliis, tam veteris Teſtamenti, quam novi, Divinæ auctoritatis. Sed & Expoſitiones earum, quæ a nominatiſſimis, & orthodoxis, Catholiciſque Patribus factæ ſunt: poſt has vero tres lectiones cum Reſponſoriis ſuis ſequantur reliqui ſex Pſalmi cum *Alleluja* cantandi: Poſt hos Lectio Apoſtoli ſequatur, ex corde recitanda, & verſus, & ſupplicatio Litaniæ; ideſt *Kyrie eleiſon*, Et ſic finiantur vigiliæ nocturnæ.

Qualiter æſtatis tempore agatur nocturna laus.

CAPUT X.

Matutinum æſtatis parum differt a præcedenti.

A Paſcha autem uſque ad Kalendas Novembris omnis (ut ſupra dictum eſt) Pſalmodiæ quantitas teneatur: excepto quod Lectiones in codice, propter brevitatem noctium minime legantur, ſed pro ipſis tribus lectionibus, una de veteri Teſtamento memoriter dicatur, quam breve reſponſorium ſubſequatur, & reliqua omnia (ut ſupra dictum eſt) impleantur, id eſt ut nunquam minus a duodecim Pſalmorum quantitate ad vigilias nocturnas dicatur, excepis tertio, & nonageſimo quarto Pſalmo.

Qualiter Dominicis diebus vigiliæ agantur.

CAPUT XI.

Hoc Matutinum longius eſt, uti ejus Cãtus.

Dominico die temperius ſurgatur ad vigilias, in quibus vigiliis teneatur menſura, id eſt modulatis (ut ſupra diſpoſuimus) ſex Pſalmis, & verſu, reſidentibus cunctis diſpoſite, & per ordinem in ſubſelliis, legantur in codice (ut ſupra diximus) quatuor lectiones cum Reſponſoriis ſuis ubi tantum in Reſponſorio quarto dicatur a cantante *Gloria*, quam dum incipit, mox omnes cum reverentia ſurgant. Poſt quas Lectiones ſequantur ex ordine alii ſex Pſalmi cum Antiphonis, ſicut anteriores, & verſus. Poſt quos iterum legantur aliæ quatuor Lectiones cum Reſponſoriis ſuis ordine quo ſupra. Poſt quas iterum dicantur tria Cantica de Prophetis, quæ inſtituerit Abbas: quæ cantica cum Alleluja pſallantur. Dicto etiam verſu, & benedicente Abbate, legantur aliæ quatuor Lectiones de novo Teſtaſtamento, ordine, quo ſupra. Poſt quartum vero Reſpon-

Reſponſorium, incipiat Abbas hymnum: *Te Deum laudamus*. Quo dicto, legit Abbas lectionem de Euangelio, cum honore, & tremore ſtantibus omnibus. Qua perlecta reſpondeant omnes, *Amen*. Et ſubſequatur mox Abbas hymnum, *Te decet laus*. Et data benedictione incipiant Matutinos, qui ordo vigiliarum omni tempore, tam æſtatis, quam hiemis æqualiter in die Dominico teneatur, niſi forte (quod abſit) tardius ſurgatur; quia tunc aliquid de Lectionibus breviandum eſt, aut Reſponſoriis. Quod tamen omnino caveatur, ne proveniat, quod ſi contigerit, digne inde ſatisfaciat Deo in Oratorio per cujus evenerit neglectum.

Qualiter Matutinorum ſolemnitas agatur.

CAPUT XII.

De laudibus die Dominico.

In Matutinis Dominico die in primis dicatur ſexageſimus ſextus Pſalmus ſine Antiphona in directum. Poſt quem dicatur quinquageſimus Pſalmus cum *Alleluja*. Poſt quem dicatur centeſimus decimus ſeptimus, & ſexageſimus ſecundus, deinde benedictiones, & Laudes, Lectio de Apocalypſi una ex corde, & Reſponſorium, & Ambroſianum, & verſus, & Canticum de Euangelio, Litaniæ, & completum eſt.

Privatis diebus, qualiter Matutini agantur.

CAPUT XIII.

Hæ Laudes parum differunt a præcedentibus.

Diebus autem privatis Matutinorum ſolemnitas ita agatur, id eſt ſexageſimus ſextus Pſalmus dicatur ſine antiphona in directum ſubtrahendo modice ſicut in Dominica, ut omnes occurrant ad quinquageſimum, qui cum Antiphona dicatur. Poſt quem alii duo Pſalmi dicantur ſecundum conſuetudinem, id eſt ſecunda feria quintus, & trigeſimus quintus. Tertia feria quadrageſimus ſecundus, & quinquageſimus ſextus. Quarta feria ſexageſimus tertius, & ſexageſimus quartus. Quinta feria octogeſimus ſeptimus, & octogeſimus nonus. Sexta feria ſeptuageſimus quintus, & nonageſimus primus. Sabbato autem centeſimus quadrageſimus ſecundus. Et canticum Deuteronomii, quod dividatur in duas Glorias. Nam cæteris diebus canticum unumquodque die ſuo ex Prophetis, ſicut pſallit Eccleſia Romana dicatur. Poſt hæc ſequantur Laudes: deinde Lectio una Apoſtoli, memoriter recitanda; reſponſorium Ambroſianum, Verſus, Canticum de Euangelio (*a*) Litaniæ, & completum eſt. Plane agenda matutina, vel veſpertina non tranſeant aliquando, niſi in ultimo per ordinem oratio Dominica omnibus audientibus dicatur a Priore; propter ſcandalorum ſpinas, quæ oriri ſolent, ut conventi per ipſius orationis ſponſionem qua dicunt: *Dimitte nobis debita noſtra, ſicut & nos dimittimus debitoribus noſtris*, purgent ſe ab hujuſmodi vitio, cæteris vero agendis, ultima pars ejus orationis dicatur, ut ab omnibus reſpondeatur: *Sed libera nos a malo*.

DECLARATIO.

Ibi, Litaniæ, & completum eſt.

Quid veniat hoc nomine in Breviario Monaſtico, quo & Miſſali pariter Monaſtico uti tenentur omnes

(*a*) Litanias intelligimus; *Kyrie eleiſon, Chriſte eleiſon, Kyrie eleiſon, Pater noſter*; Itaut pronunciato verſu: *Et ne nos &c.*, & *Dominus vobiſcum* immediate ſequatur oratio præterquam ad Primam, & ad Completorium, & excepto triduo ante Paſcha, quo tempore recitamus horas canonicas ab Eccleſia Romana præſcriptas, prout in Breviario noſtro. In reliquis vero inviolate ab omnibus ſerventur Rubricæ Breviarii, Miſſalis noſtri Monaſtici, Pauli V. auctoritate recognitorum, tam in recitatione divini officii, quam in celebrationibus Miſſarum, nihil penitus addendo, vel innovando.

In Natalitiis Sanctorum, qualiter vigiliæ agantur.

CAPUT XIV.

Hoc Maturinum fere nihil diſcrepat a Dominico.

(*a*) In Sanctorum vero feſtivitatibus, vel omnibus ſolemnitatibus, ſicut diximus Dominico die agendum, ita agatur, excepto quod Pſalmi, aut Antiphonæ, vel Lectiones ad ipſum diem pertinentes dicantur. Modus autem ſupradictus teneatur.

DECLARATIO.

In Feſtivitatibus Sanctorũ ſerventur Decreta Cõgregationis, & dies S. P. N. Benedicti ab omnibus celebretur.

1. (*a*) Ibi: *In Sanctorum vero feſtivitatibus*. 1. Servetur Decretum Sac. Congreg. Rituum, editum die 28. Octobris 1628.

2. Feſtus vero dies S. P. N. Benedicti in Monaſteriis, & Locis noſtris ſolemnis habeatur, itaut omnes tam Commiſſi, quam famuli, ac Laborantes, ab operibus penitus ſe abſtineant, perinde ac ſi ab Eccleſia de præcepto conſtitutus eſſet. Officium autem ejuſdem S. P. N. Benedicti poſtremo impreſſum, & a ſacra Rituum Congregatione recognitum recitetur ab omnibus tam in Choro, quam extra, qualibet tertia feria non impedita feſto duodecim Lectionum, vigiliis, Quadrageſima, Adventu, & niſi occurrat dies votiva in noſtro Miſſali, infra octavam, eodemque die ejus Miſſa impreſſa decantetur.

Alleluja quibus temporibus dicatur.

CAPUT XV.

Quando, & quibus in locis proferri debeat.

A Sancto Paſcha uſque ad Pentecoſten ſine intermiſſione dicatur *Alleluja* tam in Pſalmis, quam in Reſponſoriis. A Pentecoſte (*a*) uſque ad caput Quadrageſimæ omnibus noctibus cum ſex poſterioribus Pſalmis tantum ad nocturnos dicatur. Omni vero Dominica extra Quadrageſimam, Cantica, Matutini, Prima, Tertia, Sexta, Nonaque cum *Alleluja* dicantur. Veſpera vero cum Antiphonis. Reſponſoria vero nunquam dicantur cum *Alleluja* niſi a Paſcha uſque ad Pentecoſten.

DECLARATIO.

Ibi: *Uſque ad Caput Quadrageſimæ* (*a*) Serventur Rubricæ noſtri Breviarii, ut dicitur ſupra ad caput 13.

Qualiter divina opera per diem agantur.

CAPUT XVI.

Septem ſint Horæ diuruę, & una nocturna.

Ut ait Propheta, ſepties in die laudem dixi tibi. Qui ſeptenarius ſacratus numerus a Nobis ſic implebitur: ſi Matutini, Primæ, Tertiæ, Sextæ, Nonæ, Veſperæ, Completorii que tempore noſtræ ſervitutis officia perſolvamus. Quia de his horis dixit Propheta, ſepties in die laudem dixi tibi. Ergo his temporibus referamus laudes Creatori noſtro ſuper judicia juſtitiæ ſuæ, id eſt

In quibus servetur Religiosa gravitas sub certis pœnis, & Superior aliquis interfit.

5. Quod si, vel in Monasterio, vel extra, Fratres quandocumque recreationis gratia convenerint, caveant a dissolutionibus, manuum invicem injectionibus, & hujusmodi jocis honestati Religiosæ minime convenientibus, sintque solatia eorum modesta, & gravitate temperata, quæ juxta dictum S. Bernardi, recreent, non enervent. Qui vero contrafecerit, jejunet semel in pane, & aqua, comedens in terra in Refectorio toties quoties. Quæ ut melius observentur, volumus, quod hujusmodi recreationibus intersit Prælatus, vel saltem Prior claustralis, aut unus ex Superioribus Regiminis.

Per Civitates non vagentur, sed extra mœnia, & cũ Superiore.

6. Caveant præterea Superiores ne permittant Monachos vagari per Civitates, sed potius relaxandi animi causa concedant quandoque deambulationes extra mœnia Civitatum, quæ tamen fiant conventualiter, & cum Superiore Regiminis, maxime vero cum Priore claustrali, si id commode fieri poterit.

Nisi urgeat necessitas, & tunc cum socio, & cucullis incedant.

7. Et si compellat necessitas, ut propter urgentia negotia Monachi ad Civitates mittantur, per eas incedant semper sociati, & Cucullis induti, nisi justa de causa Prælati cum eis dispensaverint: Et pileum super caputium, quod caput tegat, deferant.

Nec etiam extra Monasterium pernoctent sine Superiore.

8. Neque audeant Fratres prædicta de causa, aut propter vindemias, vel fruges colligendas extra Monasterium pernoctare, nisi præsente Prælato, vel uno ex Superioribus; sed ad Monasteria revertantur: exceptis tamen Cellerariis; & aliis Ministris ad talia deputatis.

Possunt tamen in altero morari cum Superioris licentia, sed raro, & definito anni tempore.

9. Licentia vero discedendi a Monasterio infra annum, recreationis, vel etiam devotionis causa, seu alio quovis prætextu, Fratribus nostræ Congregationis a Diffinitoribus, vel Regimine, aut a Prælatis non concedantur, nisi ex rationabili causa, & raro ad evitandas vagationes, & sub hac præsertim limitatione, ut ante Dominicam primam Adventus, & feriam secundam post Quinquagesimam ad Monasteria sibi assignata revertantur. Diebus autem Sanctæ Quadragesimæ, & Adventus, quibus oportet aliorum temporum negligentias diluere, ac ferventius Orationi, & Sac. Lectioni vacare, nostris interfacere, & a Monasteriis sibi assignatis abesse, nisi ex urgentissima necessitate a Prælatis approbanda, omnino prohibemus. Cum vero Fratres præviis debitis licentiis ad Civitates, seu Oppida, in quibus sunt Monasteria, ac loca nostræ Congregationis pervenerint, caveant, ne in ædibus Sæcularium audeant pernoctare, sed statim teneantur recto tramite Prælatis, vel in eorum absentia Superioribus Monasteriorum, seu Locorum, se præsentare, & in omnibus dum illic moram traxerint, illis subesse, si aliter fecerint, pro qualitate culpæ puniendi.

Nunquam vero extra Congregationem.

10. Facultatem vero concedendi Monachis, vel Commissis licentiam degendi extra Congregationem, neque Prælati, neque ipsi Diffinitores, vel Regimen habent.

De Humilitate.

CAPUT VII.

Per varios humilitatis gradus ascendimus ad supernam Patriam.

Clamat nobis scriptura divina, Fratres, dicens: Omnis, qui se exaltat, humiliabitur; & qui se humiliat, exaltabitur. Cum hæc ergo dicit, ostendit omnem exaltationem genus esse superbiæ. Quod se cavere Propheta indicat dicens: Domine non est exaltatum cor meum, neque elati sunt oculi mei, neque ambulavi in magnis, neque in mirabilibus super me. Sed quid? Si non humiliter sentiebam, sed exaltavi animam meam, sicut ablactatus super matrem suam, ita retributio in anima mea. Unde Fratres si summæ humilitatis volumus culmen attingere, & ad exaltationem illam Cælestem ad quam per præsentis vitæ humilitatem ascenditur, volumus velociter pervenire: actibus nostris ascendentibus, scala erigenda est, quæ in somno Jacob apparuit, per quam, & descendentes, & ascendentes Angeli monstrabantur: Non aliud sine dubio descensus ille, & ascensus a Nobis intelligitur, nisi exaltatione descendere, & humilitate ascendere, scala vero ipsa erecta, nostra est vita in sæculo, quæ humiliato corde a Domino erigitur ad Cælum; Latera enim hujus Scalæ dicimus nostrum esse Corpus, & Animam, in quibus lateribus diversos gradus humilitatis, vel disciplinæ vocatio divina ascendendos inseruit.

Gradus Primus.

Est obedientia præceptis Domini.

Primus itaque humilitatis gradus est, si timorem Dei sibi ante oculos semper ponens, oblivionẽ omnino fugiat, & semper sit memor omnium, quæ præcipit Deus, qualiter contemnentes Deum in Gehennam pro peccatis incidunt, & vitam æternam, quæ timentibus Deum præparata est, animo suo semper revolvat. Et custodiens se omni hora a peccatis, & vitiis, id est cogitationum, linguæ, oculorum, manuum, pedum, & voluntatis propriæ, sed & desideria carnis amputare festinet. Æstimet se homo de Cælis a Deo semper respici omni hora, & facta sua in omni loco ab aspectu Divinitatis videri, & ab Angelis omni hora Deo nunciari. Demonstrat nobis hoc Propheta. Cum in cogitationibus nostris ita Deum semper præsentem ostendit dicens: Scrutans corda, & renes Deus. Et item, Dominus novit cogitationes hominum. Et item dicit: Intellexisti cogitationes meas de longe. Et, Quia cogitatio hominis confitebitur tibi Nam ut solicitus sit circa cogitationes perversas, dicat semper humilis frater in corde suo: Tunc ero immaculatus coram eo, si observavero me ab iniquitate mea. Voluntatem vero propriam ita facere prohibemur. Cum dicit Nobis scriptura: Et a voluntatibus tuis avertere. Et item rogamus Deum in oratione, ut fiat illius voluntas in Nobis.

Docemur ergo, merito nostram non facere voluntatem, cum cavemus illud quod dicit scriptura: Sunt viæ quæ putantur ab hominibus rectæ, quarum finis usque ad profundum Inferni demergit. Et cum item cavemus illud quod de negligentibus dictum est: Corrupti sunt, & abominabiles facti sunt in voluptatibus suis. In desideriis vero carnis ita Deum nobis credamus esse præsentem semper cum dicit Propheta Domino: Domine ante te est omne desiderium meum. Cavendum est ergo ideo malum desiderium, quia mors secus introitum delectationis posita est: Unde scriptura præcipit dicens: Post concupiscentias tuas non eas. Ergo si oculi Domini speculantur bonos, & malos, & Dominus de Cælo semper respicit super filios hominum, ut videat, si est intelligens, aut requirens Deum. Et ab Angelis nobis deputatis quotidie, noctuque Domino Factori nostro, & Creatori

tori omnium Deo opera nostra nunciantur: cavendum est ergo omni hora Fratres sicut in Psalmo dicit Propheta: Ne nos declinantes in malum, & inutiles factos aliqua hora aspicit Deus, & parcendo nobis in hoc tempore (quia pius est, & expectat nos converti in melius) ne dicat nobis in futuro: Hæc fecisti, & tacui.

Gradus Secundus.

Est renunciatio propriæ voluntatis.

Secundus humilitatis gradus, si propriam quis non amans voluntatem, desideria sua non delectetur implere, sed vocem illam Domini factis imitetur, dicentis: Non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui misit me. Item dicit scriptura: Voluntas habet pœnam, & necessitas parit coronam.

Gradus Tertius.

Est obedientia Majori exhibita.

Tertius humilitatis gradus est, ut quis pro Dei amore omni obedientia se subdat majori, imitans Dominum, de quo dicit Apostolus, Factus obediens usque ad mortem.

Gradus Quartus.

Est patientia in duris, & contrariis rebus.

Quartus humilitatis gradus est, si in ipsa obedientia duris, & contrariis rebus, vel etiam quibuslibet irrogatis injuriis tacita conscientia patientiam amplectatur, & sustinens, non lassescat, vel discedat, dicente scriptura: Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Item, confortetur cor tuum, & sustine Dominum. Et ostendens, fideles pro Domino universa etiam contraria sustinere debere, dicit ex persona sufferentium: Propter te morte afficimur: tota die æstimati sumus oves occisionis. Et securi de spe retributionis Divinæ subsequuntur gaudentes, dicentes: Sed in his omnibus superamus propter eum, qui dilexit nos. Et item alio loco scriptura: Probasti Nos (inquit) Deus, igne nos examinasti, sicut examinatur argentum, induxisti nos in laqueum, posuisti tribulationes in dorso nostro, & ut ostendat sub Priore debere nos esse, subsequitur dicens: Imposuisti homines super capita nostra, sed, & præceptum Domini in adversis, & injuriis per patientiam adimplentes, percussi in maxillam præbent & alteram, auferenti tunicam, dimittunt & pallium angariati milliario, vadunt; & duo, cum Paulo Apostolo, falsos fratres sustinent, & persecutionem, & maledicentes se, benedicunt.

Gradus Quintus.

Est, occulta peccata Superiori manifestare.

Quintus humilitatis gradus est, si omnes cogitationes malas cordi suo advenientes, vel mala a se absconse commissa per humilem confessionem Abbati non celaverit suo. Hortans nos de hac re scriptura dicens: Revela Domino viam tuam & spera in eo. Et item dicit, Confitemini Domino, quoniam in sæculum misericordia ejus: Et item Propheta: Delictum meum cognitum tibi feci, & injustitias meas non operui. Dixi pronunciabo adversum me injustitias meas Domino, & tu remisisti impietatem cordis mei.

Gradus Sextus.

Est, seipsum contemnere.

Sextus humilitatis gradus est, si omni vilitate, vel extremitate contentus sit Monachus, & ad omnia, quæ sibi injunguntur, velut operarium malum, & indignum se judicet, dicens cum Propheta: Ad nihilum redactus sum, & nescivi: ut jumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.

Gradus Septimus.

Est, se aliis minorem æstimare.

Septimus humilitatis gradus est, si omnibus se inferiorem, & viliorem, non solum sua lingua pronunciet, sed etiam intimo cordis credat affectu, humilians se, & dicens cum Propheta: Ego autem sum vermis, & non homo, opprobrium hominum, & abjectio plebis: Exaltatus sum, & humiliatus, & confusus. Et item, Bonum mihi quod humiliasti me, ut discam mandata tua.

Gradus Octavus.

Est, in agendo servare Regulã, & majorum exempla.

Octavus humilitatis gradus est, si nihil agat Monachus, nisi quod communis Monasterii Regula, vel majorum cohortantur exempla.

Gradus Nonus.

Est, nonnisi interrogatus loqui.

Nonus humilitatis gradus est si linguam ad loquendum prohibeat Monachus, & taciturnitatem habens usque ad intergogationem non loquatur, monstrante scriptura: Quia in multiloquio non effugietur peccatum: Et quia vir linguosus non dirigetur super terram.

Gradus Decimus.

Est, non facile ridere.

Decimus humilitatis gradus est, si non sit facilis, ac promptus in risu, quia scriptum est, stultus in risu exaltat vocem suam.

Gradus Undecimus.

Est, leniter, graviter, & pauca loqui.

Undecimus humilitatis gradus est, si cum loquitur Monachus leniter, & sine risu, humiliter, & cum gravitate, vel pauca verba, & rationabilia loquatur, & non sit clamosus in voce, sicut scriptum est: Sapiens verbis innotescit paucis.

Gradus Duodecimus.

Est, caput inclinatum gerere.

Duodecimus humilitatis gradus est, si non solum corde Monachus, sed etiam ipso corpore humilitatem videntibus se semper indicet, id est in opere, in Monasterio, in Oratorio, in horto, in via, in agro, vel ubicumque sedens, ambulans, vel stans, inclinato sit semper capite, defixis in terram aspectibus, reum se omni hora de peccatis suis existimans, jam se tremendo Dei Judicio præsentari existimet, dicens sibi in corde, semper illud, quod Publicanus ille Euangelicus, fixis in terram oculis dixit: Domine non sum dignus ego peccator, levare oculos meos ad Cælum: Et item cum Propheta: Incurvatus sum, & humiliatus sum usquequaque. Ergo his omnibus humilitatis gradibus ascensis, Monachus mox ad charitatem Dei perveniet illam, quæ perfecta foras mittit timorem, per quam universa, quæ prius non sine formidine observabat absque ullo labore, velut naturaliter ex consuetudine incipit custodire, non jam timore gehennæ, sed amore Christi, & consuetudine ipsa bona, & delectatione virtutum, quod Dominus jam in operario suo mundo a vitiis, & peccatis spiritu Sancto dignabitur demonstrare.

DECLARATIO.

Hoc, & quartum caput memoriæ mandent Novitii, nec nisi humiles ad professionem admittantur.

Magistri Novitiorum diligentissime curent, ut totum hoc caput de humilitate, sicut & caput quartum de Instrumentis bonorum operum a suis Novitiis memoriter teneatur, qui quidem Novitii non erunt admittendi ad professionem, nisi eorum profectus in hac schola humilitatis appareat.

De Divinis Officiis in Noctibus.

CAPUT VIII.

Definiuntur horæ Matutinorum, Laudum, & Meditationis.

Hiemis tempore, id est a Kalendis Novembris usque ad Pascha juxta consideratione rationis (*a*) octava hora noctis surgendum est, ut modice amplius de media nocte pulsetur, & jam digesti surgant. Quod vero restat post vigilias

Missarum perpetuarum, & alia hujusmodi; quælibet etiam alienatio rerum Ecclesiasticarum, immobilium, & pretiosarum mobilium; Hæc enim per Sacros Canones sine facultate Summi Pontificis omnino fieri prohibentur.

De ratione servanda in alienationibus.

2. Porro alienationum negotium, ut mature, riteque peragatur, sic dirigendum ordinamus (præterquam si esset fundus, vel res exigui valoris). Ineatur primo inter Superiores consilium, an alienatio expediat, utilisque futura sit Monasterio; Deinde consentientibus Superioribus res deferatur ad universum Conventum legitime congregatum, a quo publica discussione examinetur.

3. Posthæc secretis cunctorum votis exponatur, & si ex tribus partibus, quibus totus Conventus coalescit, saltem duas consentire urna protulerit, tunc petenda erit licentia a Capitulo Generali ostendendo authentice rem a privato Capitulo Monasterii fuisse diligenter discussam, & utilem judicatam, & Instrumento firmatam; Demum pro facultate Canonica adeunda erit Apostolica Sedes, cujus licentia impetrata, alienatio fiat, vel per viam permutationis, vel ita caute, secureque pecunia inde proveniens applicetur, ut omne Monasterii detrimenti periculum præcaveatur. Sæpe enim accidit Laicorum bona esse hypothecata, aut fideicommisso subjecta, aut aliter obligata.

Item in bonis emphiteuticis

4. Bona emphyteutica, sive feudalia, si quæ defectu descendentium, vel quovis alio titulo ad Monasterium libere devolvi contigerit, in Emphyteusim, vel feudum denuo dari prohibemus, absque licentia Capituli Generalis, vel saltem Præsidis, & unius Visitatoris illius Provinciæ. Solemnitates vero alienationum præscribuntur in Constitutionibus Pauli II., & Urbani VIII.

Ibi, convocet Abbas omnem Congregationem.

Fratres humilitatem, & secretum ament sub certis pœnis.

5. (*b*) Ant equam Abbas exponat causam, de qua agendum est, exhortetur Fratres, ut cum humilitate dent consilium, juxta hoc Capitulum.

6. Prohibemus autem ne quis Frater audeat revelare ea, quæ in Capitulis particularibus Monasteriorum tractata fuerint, quæ a Patribus vetita sint revelari. Quod si quis transgressus fuerit, injungatur ei pro hac gravi inobedientia, ut dicat suam culpam in Capitulo coram omnibus: jejunetque semel pane, & aqua in terra in Refectorio, & privetur per sex menses voce activa, & passiva Capituli.

Ibi, Abbas.

Hoc nomine venit etiam Prior.

7. (*a*) Declaramus per totam Regulam idem intelligendum de Priore, ubi dignitas Monasterii non esset Abbatia, sed Prioratus.

Ibi, Seniorum tantum utatur consilio.

Hoc vero alio Prior Claustralis, & Decani regiminis.

8. (*d*) Declaramus nomine Seniorum intelligendum esse Priorem Claustralem, & Decanos regiminis cum quibus Prælati negotia Monasteriorum, tam in spiritualibus, quam in temporalibus occurrentia, legitime tractare, & expedire possint.

QUÆ SINT INSTRUMENTA BONORUM OPERUM.

1. Primum Instrumentum in primis Dominum Deum diligere ex toto corde, tota Anima, tota virtute.

2 Deinde proximum tamquam seipsum. Deuter. 6.
3 Deinde non occidere. Luc. 10.
4 Non adulterari. Levit. 19.
5 Non facere furtum. Exod. 20.
6 Non concupiscere. Deuter. 6.
7 Non falsum Testimonium dicere. 1. Petr. 2.
8 Honorare omnes homines. Luc. 9.
9 Et quod sibi quis fieri non vult alii non faciat. Tob. 4.
10 Abnegare semetipsum sibi, ut sequatur Christum. Matth. 7.
11 Corpus castigare. 1. Cor. 9.
12 Delicias non amplecti. 2. Petr. 2.
13 Jejunium amare. Dan. 1.
14 Pauperes recreare. Tob. 4.
15 Nudum vestire. Esa. 58.
16 Infirmum visitare. Matth. 25.
17 Mortuum sepelire. Tob. 1., 2.
18 In tribulatione subvenire. Eccli. 6.
19 Dolentem consolari. Eccli. 7.
20 A sæculi actibus se facere alienum. 2. Tim. 2.
21 Nihil amori Christi præponere. Matth. 10.
22 Iram non perficere. Matth. 5.
23 Iracundiæ tempus non reservare. Ephes. 4.
24 Dolum in corde non tenere. Prover. 12.
25 Pacem falsam non dare. Job. *36.
26 Claritatem non derelinquere. Psalm. 27.
27 Non jurare ne forte perjuret. 1. Petr. 4.
28 Veritatem ex corde, & ore proferre. Matth. 5.
29 Malum pro malo non reddere. 1. Psal. 14. 1. Thess. 5.
30 Injuriam non facere, sed factam patienter sufferre. 1. Cor. 6.
31 Inimicos diligere. Matth. 5.
32 Maledicentes se non remaledicere, sed magis benedicere. Rom. 12. 1. Petr. 3.
33 Persecutiones pro justitia sustinere. Matth. 5.
34 Non esse superbum. Tob. 4.
35 Non vinolentum. 1. Timot. 3.
36 Non multum edacem. Eccli. 31. 37.
37 Non somnolentum. Prover. 20.
38 Non pigrum. Pro. 24. 26.
39 Non murmurosum. Sapien. 1.
40 Non detractorem. Prover. 4.
41 Spem suam Deo committere. Psalm. 36.
42 Bonum aliquod in se cum viderit, Deo applicet, non sibi. Jacob. 1.
43 Malum vero semper a se factum sciat, & sibi reputet. Oseæ 13.
44 Diem Judicii timere. Job. 31.
45 Gehennam expavescere. Luc. 52.
46 Vitam æternam omni concupiscentia spirituali desiderare. Ps. 83. Phil. 1.
47 Mortem quotidie ante oculos suspectam habere. Matth. 24.
48 Actus vitæ suæ omni hora custodire. Deuth. 4.
49 In omni loco Deum se respicere, pro certo scire. Proverb. 5.
50 Cogitationes malas, cordi suo advenientes, mox ad Christum allidere. Psal. 136.
51 Et seniori spirituali patefacere. Eccli. 8.
52 Os suum a malo, vel pravo eloquio custodire. Psal. 33. 38.
53 Multum loqui non amare. Pr. 10. Matth. 12.

54. Ver-

54 Verba vana, aut risui apta non loqui. 2. Tim. 2.
55 Risum multum, aut excussum non amare.
56 Lectiones Sanctas libenter audire. Luc. 11.
57 Orationi frequenter incumbere. Luc. 18.
58 Mala sua præterita cum lacrymis, vel gemitu quotidie in oratione Deo confiteri: & de ipsis malis de cætero emendare. Galat. 5.
59 Desideria carnis non perficere; voluntatem propriam odire. Hebr. 13.
60 Præceptis Abbatis in omnibus obedire, etiamsi ipse aliter (quod absit) agat, memor illius Dominici præcepti: quæ dicunt facite: quæ autem faciunt facere nolite. Matth. 23.
61 Non velle dici sanctum, antequam sit, sed prius esse, quo verius dicatur. Matth. 6.
62 Præcepta Dei, factis quotidie adimplere. Eccles. 6.
63 Castitatem amare. 1. Tim. 5.
64 Nullum odire. Levit. 19.
65 Zelum, & invidiam non habere. Galat. 5.
66 Contentionem non amare. 2. Tim. 2.
67 Elationem fugere. Psal. 130.
68 Seniores venerari. Levit. 19.
69 Juniores diligere. 1. Tim. 5.
70 In Christi amore pro inimicis orare. Matth. 5.
71 Cum discordantibus ante Solis occasum in pacem redire. Ephes. 4.
72 Et de Dei misericordia nunquam desperare. Ezech. 18.

Ecce, hæc sunt instrumenta artis spiritualis, quæ cum fuerint a nobis die, noctuque incessabiliter adimpleta, & in die Judicii reconsignata, illa merces nobis a Domino recompensabitur, quam ipse promisit, quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus his, qui diligunt eum: Officina vero, ubi hæc omnia diligenter operemur, Claustra sunt Monasterii, & stabilitas in Congregatione.

De obedientia Discipulorum.

CAP. V.

Obedientia esse debet sine mora, & cum hilari animo.

Primus humilitatis gradus est obedientia sine mora. Hæc convenit iis, qui nihil sibi Christo charius existimant, propter metum Gehennæ, vel gloriam vitæ æternæ: Et mox, ut aliquid imperatum a majore fuerit, ac si divinitus imperetur, moram pati nesciunt in faciendo. De quibus Dominus dicit: Obauditu auris obedivit mihi, & item dicit Doctoribus: Qui vos audit, me audit. Ergo hi tales relinquentes statim, quæ sua sunt, & voluntatem propriam deserentes; mox exoccupatis manibus, & quod agebant imperfectum relinquentes, vicino obedientiæ pede jubentis vocem factis sequuntur. Et veluti uno momento prædicta Magistri jussio, & perfecta discipuli opera in velocitate timoris Dei ambæ res communiter citius explicantur, quibus ad vitam æternam gradiendi amor incumbit. Ideo angustam viam arripiunt. Unde Dominus dicit: Angusta via est, quæ ducit ad vitam: ut non suo arbitrio viventes, vel desideriis suis, & voluptatibus obedientes, sed ambulantes alieno Judicio, & imperio, in Cœnobiis degentes, Abbatem sibi præesse desiderant. Sine dubio hi tales illam Domini sententiam imitantur, qua dicit: Non veni facere voluntatem meam, sed ejus, qui misit me. Sed hæc ipsa obedientia tunc acceptabilis erit Deo, & dulcis hominibus, si quod jubetur, non trepide, non tarde, non tepide, aut cum murmure, vel cum responso nolentis efficiatur, quia obedientia, quæ majoribus præbetur, Deo exhibetur: ipse enim dixit. Qui vos audit, me audit: Et cum bono animo a Discipulis præberi oportet, quia hilarem datorem diligit Deus. Nam cum malo animo si obedit Discipulus, & non solum ore, sed etiam corde, si murmuraverit: & si impleat jussionem, tamen acceptum jam non erit Deo, qui cor respicit murmurantis, & pro tali facto nullam consequitur gratiam: immo murmurantium pœnam incurrit, si non cum satisfactione emendaverit.

De Taciturnitate.

CAPUT VI.

Discipuli raro loquantur, nunquam vero otiosa, & scurrilia.

Faciamus quod ait Propheta: Dixi custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea: Posui ori meo custodiam: Obmutui, & humiliatus sum, & silui a bonis. Hic ostendit Propheta, si a bonis eloquiis interdum propter taciturnitatem debet taceri, quanto magis a malis verbis propter pœnam peccati, debet cessari? Ergo quamvis de bonis, & sanctis ad ædificationem eloquiis perfectis discipulis propter taciturnitatis gravitatem, rara loquendi concedatur licentia: Quia scriptum est: In multiloquio non effugies peccatum. Et alibi Mors, & vita in manibus linguæ. Nam loqui, & docere Magistrum condecet: tacere, & audire discipulo convenit. Et ideo si qua requirenda sunt a Priore cum omni humilitate, & subjectione reverentiæ requirantur, (*a*) Scurrilitates vero, vel verba otiosa, & risum moventia, æterna clausura in omnibus locis damnamus, & ad tale eloquium discipulum aperire os non permittimus.

DECLARATIO.

Ibi, Scurrilitates vero.

Ad has vitandas interdicitur quædam animalia, omne ludi genus, & similia.

1. (*a*) Ut scurrilitatum, ac levitatum occasiones tollantur, interdicimus in Monasteriis teneri Aves, Catellos, similia, aut alia animalia ad jocum, aut levitatem provocantia.

2. Omne quoque ludi genus, utpote Religiosis minime conveniens tam intus, quam extra Monasteria, vana etiam spectacula, & choreas, omnem habitus transformationem, & ludicra omnia penitus prohibemus.

3. Fratres vero nec in Mari, nec in fluminibus causa lavandi, se spolient.

Semel in hebdomada permittantur solatia, aut recreationes.

4. Ad effugiendam porro disciplinæ regularis relaxationem, Prælati, & alii Superiores non concedant solatia, aut recreationes, nisi semel singulis hebdomadibus, discretioni tamen Prælatorum aliquid raro quidem, & ex rationabili causa, Monachis ulterius indulgendum permittimus, excepta tamen Quadragesima, & Adventu, quibus temporibus nefas est talia cogitare, nedum permittere.

5. Quod

Matutinis, Prima, Tertia, Sexta, Nona, Vespera, Completorio, & nocte surgamus ad confitendum ei.

Quot Psalmi per easdem horas dicendi sunt.

CAPUT XVII.

Eodem modo componantur quinque Horæ, tribus nè pe psalmis, Vesperæ autem quatuor, & pluribus Laudes, ut supra.

Jam de Nocturnis, vel matutinis digessimus ordinem Psalmodiæ, nunc de sequentibus horis videamus (*a*) Prima hora dicantur Psalmi tres sigillatim, & non sub una *Gloria*. Hymnus ejusdem horæ post versum, *Deus in adjutorium meum intende*, antequam Psalmi incipiantur. Post expletionem vero trium Psalmorum, recitetur lectio una, versus, & *Kyrie eleison*, & Missæ sint. Tertia vero, Sexta, & Nona eodem ordine celebretur, oratio, versus, Hymni earundem horarum, terni Psalmi, lectio, & versus *Kyrie eleison*, & Missæ sint. Si major Congregatio fuerit, cum Antiphonis dicantur; si vero minor, in directum psallantur. Vespertina autem synaxis quatuor Psalmis cum Antiphonis terminetur. Post quos Psalmos Lectio recitanda est, inde Responsorium Ambrosianum, versus, canticum de Euangelio, Litaniæ, & oratio Dominica, & fiant Missæ: Completorium autem trium Psalmorum dictione terminetur, qui Psalmi directanee, & sine Antiphona dicendi sunt. Post quos Hymnus ejusdem horæ, lectio una, versus, & *Kyrie eleison* (*b*), & benedictio, & Missæ fiant.

DECLARATIO.

Post Primam alta quædam dicuntur, & peraguntur.

Ibi: Prima hora dicitur *Kyrie eleison* (*a*) Secundum antiquam nostram consuetudinem, dicta Prima immediate, processionaliter exeuntes de Ecclesia, commemorationem facimus pro Fratribus defunctis, familiaribus, & Benefactoribus nostris, cum Psalmo *De profundis*, & oratione *Deus veniæ largitor*. Et pergimus ad Capitulum, ubi pronunciantur ex Martyrologio festa Sanctorum occurrentia, & dicitur *Pretiosa* more Romanæ Ecclesiæ. Ultimo legitur Capitulum Nonæ, ubi non habetur proprium, & post Lectionem dicti Capituli, diebus ferialibus, & festis trium Lectionum legitur textus Regulæ, & datur Benedictio, & audiuntur culpæ, non autem in Dominicis diebus, vel festis de præcepto Ecclesiæ, aut de consuetudine locorum.

Ibi, & benedictio.

Post Completorium absentes petere possunt Benedictionem a Superiore, & Novitii, ac Professi eam petant a Magistro.

2. (*b*) Ista benedictio datur a superiore, sicut etiam in Completorio, quæ sufficiat pro præsentibus Fratribus, & absentibus, ita ut opus non sit, etiam absentibus pro dormitione aliam benedictionem quærere. Laudamus tamen si Fratres casu superiori obviantes, benedictionem petant, & accipiant.

Aspergat quoque Superior aquam benedictam.

3. Et Novitii, ac Juniores Professi suos magistros ad eorum Cellas pro ipsa benedictione adeant, antequam cubitum eant, Magistros verò hortamur, ut discipulos, quam citius possunt, dimittant.

4. Fit etiam post Completorium a superiore aquæ benedictæ aspersio dicendo: *Asperges me &c.* quo repetito absque alia oratione dicitur Psalmus: *De profundis* cum oratione: *Deus qui inter Apostolicos* pro Papa Eugenio IV., & *Deus veniæ largitor* pro fratribus ac benefactoribus &c.

Quo Ordine ipsi Psalmi dicendi sint.

CAPUT XVIII.

In Primis, Tertia, Sexta, & Nona dicentur psalmi qui numerantur a 1. ad 19. & a 118. ad 127.

In primis semper dicatur versus; *Deus in adjutorium meum intende, Domine ad adjuvandum me festina*, & *Gloria*, inde Hymnus unicujusque horæ. Deinde prima hora, Dominica dicenda sunt quatuor Capitula Psalmi centesimi octavi decimi. Reliquis vero horis, idest Tertia, Sexta, & Nona, terna Capitula supradicti Psalmi centesimi octavi decimi dicantur. Ad primam autem secundæ feriæ dicuntur tres Psalmi, idest primus, secundus, & sextus, & ita per singulos dies ad primam, usque ad Dominicam dicantur per Ordinem terni Psalmi, usque ad nonumdecimum Psalmum, ita sane, ut nonus Psalmus, & septimus decimus partiatur in binas Glorias; & sic fiat, ut ad vigilias Dominica semper a vigesimo incipiatur. Ad Tertiam vero, Sextam, & Nonam secundæ feriæ novem capitula, quæ residua sunt de centesimo decimo octavo Psalmo ipsa terna Capitula per easdem horas dicantur. Expenso ergo Psalmo centesimo octavo decimo, duobus diebus id est Dominica, & secunda feria, tertia feria: jam ad Tertiam, Sextam, vel Nonam psallantur terni Psalmi a centesimo nono decimo usque ad centesimum vigesimum septimum, id est Psalmi novem. Quinque psalmi semper usque ad dominicam per easdem horas itidem repetantur: hymnorum nihilominus, Lectionum, vel versuum dispositione uniformi cunctis diebus servata, & ita scilicet, ut semper Dominica a centesimo octavo decimo incipiatur.

In Vesperis a 109. ad 197.

Vespera autem quotidie quatuor Psalmorum modulatione canatur. Qui psalmi incipiantur a centesimo nono usque ad centesimum quadragesimum septimum, exceptis iis, qui in diversis horis ex eis sequestrantur, idest a centesimo decimo septimo, usque ad centesimum vigesimum septimum, & centesimo trigesimo tertio, & centesimo quadragesimo secundo. Reliqui omnes in vespera dicendi sunt. Et quia minus veniunt tres Psalmi, ideo dividendi sunt, qui in numero supradicto fortiores inveniuntur, id est centesimus trigesimus octavus, & centesimus quadragesimus tertius, & centesimus quadragesimus quartus. Centesimus vero sextus decimus quia parvus est, cum centesimo quinto decimo conjungatur. Digesto ergo ordine Psalmorum vespertinorum, reliqua id est Lectiones, Responsoria, Hymni, versus, vel cantica, sicut supra taxavimus, impleantur. Ad completorium vero quotidie iidem Psalmi repetantur, id est quartus, nonagesimus, & centesimus trigesimus tertius.

In Completorio psalmi 4. 90., & 133.

Disposito ordine Psalmodiæ diurnæ reliqui omnes Psalmi, qui supersunt æqualiter dividantur in septem noctium vigilias, partiendo scilicet qui inter eos prolixiores sunt Psalmi, & duodecim per unamquamque constituantur noctem. Hoc præcipue commonentes, ut si cui forte hæc distributio Psalmorum displicuerit, ordine si melius aliter judicaverit, dum omnimodis id attendatur, ut omni hebdomada Psalterium ex integro numero centum quinquaginta Psalmorum psallatur; Et Dominico die semper a capite repetatur ad vigilias, quia minus in eis devotionis suæ servitiũ ostendunt monachi, qui minus Psalterio cum canticis consuetudinariis per septimanæ circulum psallunt, cum legamus Sanctos

In Matutinis reliqui psalmi, itaut unaquaque hebdomada Psalterium absolvatur.

ctos Patres nostros, uno die hoc strenue implevisse, quod nos tepidi, utinam septimana integra persolvamus.

DECLARATIO

Ibi: quod nos tepidi.

Omnes recitare debent Officium.

(*a*) Pater noster S. Benedictus nullum ex Monachis excipit a divini Officii recitatione, Ideoque ordinamus, quod quilibet Monachus Professus Officium Divinum recitet, & si non sit sacris initiatus secundum antiquissimam consuetudinem nostram.

De Disciplina psallendi.

CAPUT XIX.

Psallendum voce, & corde

(*a*) Ubique credimus Divinam esse præsentiam, & oculos Domini in omni loco speculari bonos, & malos: maxime tamen hoc sine aliqua dubitatione credimus, cum ad opus Divinum assistimus. Ideo semper memores simus, quod ait Propheta: Servite Domino in timore. Et iterum, Psallite sapienter. Et, In conspectu Angelorum psallam tibi. Ergo consideremus qualiter oporteat nos in conspectu Divinitatis, & Angelorum esse, & sic stemus ad psallendum, ut mens nostra concordet voci nostræ.

DECLARATIO.

Ibi: ubique Divinam credimus esse præsentiam.

Item altisonâ, & pari voce, cum pausa, & in Choro, si quinque erũt Monachi, qui pariter quotidie celebrent, & Missam saltem diebus festivis cantent.

1. (*a*) Statuimus, quod secundum morem nostræ Congregationis alta, sonora, & pari voce psallatur, verba non protrahantur, pariter inchoetur versus, & interposita competenti pausa pariter terminetur.

2. Volumus etiam, quod officium Beatæ Virginis eadem prorsus cura, qua Divinum persolvitur, recitetur diebus juxta Rubricas Breviarii, præscriptis, & in Monasteriis, in quibus sunt ultra Prælatum, vel superiorem, quatuor Monachi, omnino dicatur Divinum Officium conventualiter in choro, & Missa quotidie celebretur, & saltem diebus festivis, nulla admissa excusatione, decantentur. Quam ordinationẽ ad illos quoque intelligimus extendi, qui in Monasteriorum membris habitant, in quibus præfatus Monachorum numerus reperitur. Cantus autem in quo toni Monastici servantur, ita studiose, ac devote ducatur, ut pia modulatione, tam nostra, quam fidelium adstantium corda excitata, ad cœlestium contemplationem ferri assuescant.

Cantus sit devotus.

Item consuetus in hebdomada S.

3. In Officiis hebdomadæ sanctæ, nullo pacto varietur, aut mutetur cantus, tam in Lamentationibus, Cantico Benedictus, & Passione Domini, quam in aliis omnibus: Sed secundum ritum, & morem antiquum Congregationis fiat, ut simplicitas, & uniformitas servetur in omnibus.

Hinc Monasteria libellos hujusmodi habeant.

4. Ad quod facilius, & commodius servandum volumus, ut omnia Monasteria habeant Libellos impressos, qui contineant omnes Cantus hebdomadæ sanctæ, & Laudes, quæ in receptione Novitiorum in Capitulo cantari solent, & alia hujusmodi.

De reverentia Orationis.

CAPUT XX.

Brevis, & pura esse debet oratio.

Si cum hominibus potentibus volumus aliqua suggerere, non præsumimus, nisi (*a*) cum humilitate, & reverentia quanto magis Domino Deo universorum cum omni humilitate, & puritatis devotione supplicandum est. Et non in multiloquio, sed in puritate cordis, & compunctione lacrymarum nos exaudiri sciamus, & ideo brevis debet esse, & pura oratio, nisi forte ex affectu inspirationis divinæ gratiæ protendatur. In Conventu tamen omnino brevietur Oratio, & facto signo a Priore omnes pariter surgant.

DECLARATIO.

Ibi: cum humilitate, & reverentia.

De genuflexionibus capitis nudatione, ac inflexione &c.

1. (*a*) Declaramus modo infrascripto reverentiam debere servari in Divinis Officiis cum Monachi Chorum ingrediuntur, sive inde egrediuntur. In medio ante Sanctissimæ Eucharistiæ Sacramentum semper unicum genu usque ad terram flectant, capite nudato, & inclinato, (cum vero Sacramentum publice fuerit expositum, utrumque genu), si autem in Altari Majori Eucharistia non custodiatur, profunde se inclinent ad Crucem, postea venientes ad sedilia sua capite aliquantulum inclinato reverentiam faciant versus sedem Prælati.

Ante SS. Sacramentum.

Ante Crucẽ.

In Refectorio, Capitulo, aut alio loco.

2. In cæteris autem locis sufficit mediocris inclinatio, ut cum Refectorium, seu Capitulum, seu alium hujusmodi locum ingrediuntur.

In divinis Officiis, & Missa.

3. Quoad genuflexiones vero, & erectiones in Divinis Officiis, & Missa, serventur omnino Rubricæ Breviarii, & Missalis nostri, ut supra.

In Choro dũ dicitur Officium, vel cantatur Missa.

4. In principio Officii stantes, profunde, & reverenter inclinent caput, dum dicitur *Pater noster*, quemadmodum etiam, cum intra Officium dicitur *Pater noster*, & quando prima Oratio in qualibet hora, & missa recitatur.

5. Cum autem cantatur missa pro defunctis omni tempore ad orationes genuflectant.

6. Quando vero inchoatur Officium usque ad *Gloria Patri*, & quando dicuntur Capitula stent versus Altare, capite nudato. Cum vero dicitur *Gloria Patri*, aut in fine hymnorum, quando fit mentio de Sanctissima Trinitate, unus chorus contra alterum, Caput, & humeros inclinet, qui vero in superiorum sunt subselliis, versus Altare inclinentur.

7. Sacerdos, & Cantores in choro sacris induti, se inclinent versus Altare ad *Gloria Patri, Pater noster*, & cætera.

8. Quotiescumque dicitur *Confiteor Deo*, ad Missam videlicet. Primam, & Completorium, sicut & in Oratione, *A cunctis* fiat mentio de Patre nostro Sancto Benedicto.

9. Dum vero cantatur Epistola, vel Prophetia, versus, aut tractus post Epistolam, vel Prophetiam, sedeant Monachi.

10. Ad Euangelium omnes recti versus Altare stent omni tempore aperto Capite.

11. In prædictis tamen præterquam in reverentia, quæ fit ante Altare, & dum canitur, sive dicitur Euangelium, & a Consecratione usque ad communionem dispensamus cum Monachis propter multorum infirmitates quod a Kalendis Octobris usque ad finem Mensis Aprilis stent capite seminudato.